

האי ינוקא

הנהיר והמיוחס מדובב שפתי-ישנים
והבהורים שנרדמו מורכני-ראש על
המספלים הפרוקים סיקחים בעצלתים
אשמורו: ופוחחים בפוימה ארוכה שתתי-
לתה אנלי-נגינה למצגיים וסופה אשדות
רונים המסחאנים והולכים עדי היותם מי-
מעין צוננים לשפתי-התלאה: עבדת-
הבורא.

נסתתרו טאהורי-תריסים אטומים
נשים ומצליא. תוך ניש-האסלוי-
המנושמת הרובצת ברחובות מוכי-סגורים
צוללה בדמי-סתר אלימת-אור תועת-לכב
ובורח שנתלשה עקירת-ארעי משלהכת-
הקיסמים הצהובים הדולקים במשכנות
סגורים ומסוגרים; על האכנים הדוממות
וחמורספסות רוסטים עקבות-הרגליים
הכבדות של החסיד הכתפני וסמוך להם
מפרפר זיג קל של עקבות מהזמים
וועירים. עקבות-תינוק שקבל באהבה
את תורת-האלם ונצטרף באין-רואים
למעגלי-הארת הור. שכן ידע הילד. כי
להאי אושפיו מצפה בערבי-פסחים על
שולחן-אבא כוס-הזהב הגדולה והיקרה.
כוס אליהו הנביא.

למחרת-היום. עם בוקר משכים
ומרנין. ניצורים דמדומי-שחר ומצניעים
לכת בסמטאות ורדות ומפתולות-שבילים.
בשפועי-הדרכים הפתלתולים מדרדר
הד אטום אשר לכביאם אכלה המצעקת
נואשוח לבנה הקטן והאובד:

— אלישע איכה?

ראשי-הערה מרבינים את ראשיהם
המלבינים ימבכים את אכדת-הנער ומנתי-
מים אז זועקת בצר לה. הלמידים-הכאים
עומדים מביישים כאשר לא השכילו
להקביל את סני האורח היקר כיאות לה.
התינוקות המכרכרים בחוצות כובשים
את ראשיהם הקטנים ומתקנאים בידיהם
גפשים וצעיר והיך על שהלך את הדרך
הסמירה והנעלמת ובאותה שעה ממש
יוצק אלישע דתינוק מי-מעין צוננים על
ידי-רבו הכתפני והאלם ואילת-השחר
הטילה קרן צהלנית של טעו ונצח על
שפתי-המערה המקודשת. **דב שטוק**

עירי-פסחם המתיוננים הרש מצ-
ניעים לכת כסמטאות אפלות ומפתלות-
שבילים. שלוח צוננה ומשובבת מתמשכה
מטבורי-הקריה ומתפצלת לצדי-דרכים
עקמות. נשים טובי-עינים מתכנשות
ליד בתים סקוה-הלונות ומפקרים לאדי-
מוסית-שקיעה.

מענלים מענלים משוחחים ישישים
נכבדי-עיר. פיות מתולתלות עיטרות
בצניוות את הפרצופים השופעים ענומית
נורל והאוזן הנעירה והמוסיקאלית של
חי-וקות חסודים לונמת בצמא דבר זקנים
ונבוני-דעת.

הישישים מסיימים את שיהות-
החולין הקולחת בחשאי ומפין השפחים
הרכות. האמהיות של נשים צדקניות
מסתננז רנז שאננה והתינוקות עוצמים
את עיניהם המשוללהבות ומאזינים בדמטה
לספורי-אגדה נלבנים על אותו צדיק
נסתר. שהיה יושב בחצרות-העכוים
ומשמש את הדוכס הקוסם והיה מושיע
את ישראל מהרבה פורעניות.

נצבים התינוקות בעוצרי-נשימה
ומקרקעית-דמיונם המפיק מרגליות
מצטחקת עטרת-מלכים וחרי-פיות וקרן
צהלנית של טעו ונצח נמיתת בשתי
וערב: מלכות בית דוד.

ממרחקים נלטלל חסיד כתפני.
שכותנתו פרוטה וחושפת שווקי-תורה רחב
ושעיר ומקלו שכע-ארתות מבקש להיות
לכשר אחד עם האבן הדוממה והמחוס-
פסה המוטלת בשערי-עיריה מתנמנמת
ליד דרך-השלך הגדולה.

עומד החסיד באמצעי-הרחוב
ומטיל שתי-עינים מלחניות וכחולות להעיד
לנכובי לב בשזת-אלם התומחניב על
כנפיי-זונה. שהיו מתנוספות בישרוש-
פתאום בלילות-טבת הארוכים. כשאברך
צנום נהם אנן שכיבה פרקדנית על גבי
החנור שבקליוז איוו נהיבה הטופה ודקה.
כאילו ניצורה פתאום ההויה החלולה
והעלחה לשם תנחומי-הצאין צליל בודד
ובהיר של הפלה לצעני.

מרשרשות דומם כנפיי-זונה ויצליל